

XXVIII. EBICYKL

(9. 7. - 17. 7. 2011)

MEMORIÁL FREDDYHO VACLÍKA (25. XII. 1942 – 11. VIII. 2010)
POCTA MILANU RASTISLAVU ŠTEFÁNIKOVÍ (21. VII. 1880 – 4. V. 1919)

Připomínka:

Róberta Rosy (1. 6. 1964 - 23. 7. 1994),
Václava Slavíka (2. 9. 1943 - 15. 9. 1998),
Lišáka (Fotograf) **Oldřicha Navrátila** (21. 9. 1952 - 9. 3. 2005)
Kouzelníka Žita PaedDr. **Josefa Bartošky** (6. 5. 1950 - 18. 10. 2006)
a **Dušana Krchy** (11. 3. 1953 - 17. 12. 2007)

Zpráva polního Hejtmana Spanilé jízdy

Ebiprolog

Praha-Hostivař - Opatov- hlavní nádraží - Kysucké Nové Mesto

Trénink na letošní ročník jsem zahájil nezvykle brzo ve Francouzské Polynézii, kde jsme pořádali ve dnech 5.-20. III. mimořádný Ebitahicykl k poctě M. R. Štefánika. Tam se mi v horku přes 30° C podařilo najet po ostrovech téměř přesně 400 km, a to se pak příznivě projevilo i na mé domácí přípravě. Už dlouho se mi nestalo, abych v přípravě na Ebicykl najel 1 350 km.

Na vlastní Ebicykl jsem se vydal z domova v sobotu 9. VII. v 7 h ráno na expres *Landek* do Kysuckého Nového Mesta (KNM). Na hlavním nádraží jsem potkal prvního ebicyklistu Bohouše Jandu, který ovšem jel pozdějším Košičanem a až po startu ročníku jsem se dozvěděl, že jel jenom do Hranic na Moravě a odtamtud s bágly dojel do KNM po ose. Je to opravdu borec, protože ty bágly vezl celý Ebicykl na nosiči. Další setkání jsem měl na peróně, kde ke mne při odstrojování favorita přistoupil štíhlý elegán s prvotřídním bicyklem. Představil se jako nováček *Peter Kukul*, který na Ebicykl přijel až z Arizony a získal vzápětí spontánně přezdívku *Arizona*. Ten jel na start v KNM v rychlíku dokonce I. třídou, takže se mohl krásně vyspat v prázdném kupé. Rychlík vyjel na čas v 8:17 h.

Nicméně i ve II. třídě bylo poměrně volno, takže jsem si nejprve rozložil ležstra itineráře, abych je seřadil a také přečetl. Jak jsem se začítal do jednotlivých etap, nemohl jsem neobdivovat profesionalitu podkladů z dílny Matena. I předešlé ročníky měly dobré itineráře, které Ebicyklu závidí i zkušený cykloturisté, ale letos to bylo opravdu umělecké mistrovské dílo. Mezitím v Pardubicích nastoupila silná skupina z Hradce Králové, Jablonce a Liberce a když se v kupé po průjezdu Ostravou uvolnilo, natáhl jsem se a pořádně se prospal. Probral jsem se až na Slovensku v Čadci, kde jsem zjistil, že už v Těšíně do stejného vagónu přistoupil můj bratranec Jarek se svou ženou, ale ohleduplně mne nechali dospat. Pro mě mělo setkání s nimi praktickou výhodu, že na nás na nádraží v KNM, kam jsme dojeli asi s půlhodinovým zpožděním ve 14.30 h, čekalo auto, které mi odvezlo bágly k sestřence, jež v KNM bydlí s manželem už více než půl století.

Tak jsem se odpoutal od ebipiklů, kteří směřovali do města, jelikož škola, kde jsme měli ubytování, se otvírala až v 16 h. Po rodinné návštěvě jsem se tam také vypravil společně s bratrancem, který se s řadou ebicyklistů zná, protože právě v KNM při VI. Ebicyklu v r. 1989 měl svou proslulou přednášku o Drotáрске astronomii. U příbuzných jsem se též dozvěděl, že mám mít večer v Pastoračním centru veřejnou přednášku na zcela neznámé téma, takže po ubytování ve škole a setkání s naší hostitelkou pí *Jankou Pieronovou* jsem začal pátrat, co je na tom pravdy. Naštěstí se objevil strůjce toho všeho Vatikán a ten mi sdělil, že mám promluvit na večerní mši. sv. ve farním kostele sv. Jakuba o Ebicyklu, a že mne pan děkan *Pavol Mazúch* zve jednak na večeri

a jednak na nocleh.

Všechno se pak odehrávalo v rozličných improvizacích, kdy jsem si těsně před mší balil ve chvatu do igelitky věci na noc. Do kostela mne odvezl manžel pí Pieronové, po mši jsem v cyklistickém dresu skutečně mluvil od oltáře o Ebicyklu. Vysvětlil jsem farníkům, že podle mých rozsáhlých výpočtů splníme na konci I. etapy do Námestova dlouhodobý cíl dojet kolektivně ze Země na Měsíc a zpět, pokud se I. etapy zúčastní alespoň 54,4 ebicyklisty. To za předpokladu, že vzdálenost na Měsíc bereme v délce velké poloosy jeho dráhy. Pokud bychom brali vzdálenost k odzemí Měsíce, tak tento úkol se podaří splnit až někdy během XXIX. ročníku.

Pak jsme byli s několika dalšími ebicyklisty pozváni na večeři, která byla opravdu opulentní a potom v Pastoračním centru sv. Josefa nastala dvoj přednáška, kterou jsme měli s Vatikánem. Aniž bychom se byli domluvili, připravili jsme si preventivně doma prezentace s docela shodnými astronomickými snímky; z toho je patrné, že astronomie je vskutku internacionální, protože Vatikán je zřejmě první slovenský astronom, který pracoval (podobně jako M. R. Štefánik) v Paříži. Nyní však už rok působí v Arizoně, takže Arizona se tím pádem stává statisticky významnou odnoží Ebicyklu. Když k tomu připočteme další novicku *Janet Good* ze Spojeného království, *Paula Hiscocka* z Kanady, *Yasajukiho Suzukiho* (Kawasakiho) z Japonska, detektor *Ebicykl* v argentinské pampě, *Ebitahicykl* ve Fr. Polynézii a planetku *Ebicykl*, tak to vypadá na postupné zabrání Země a přilehlých těles Sluneční soustavy pro účely plenění a postupné anexe.

Ve **22 h** se v tělocvičně školy odehrálo slavnostní zahájení XXVIII. ročníku, během něhož jsem připomněl památku loni zesnulého ebicyklisty *Freddyho Vaclíka*, čestného člena Ebicyklu od r. 2008. Uvedl jsem také naši letošní dvojpoctu *gen. Dr. Milanu Rastislavovi Štefánikovi*, započatou ve Fr. Polynézii a také tu záležitost se splněním úkolu dojet ze Země na Měsíc a zpět. V tělocvičně bylo již spousta ebipiklů ze všech světových stran, ale nepodařilo se mi ověřit, zda už je nás minimálně 54,4.

Po mnohaleté přestávce přijeli dva zakládající členové Ebicyklu *RNDr. Jeník Hollan* alias Markytánka z Brna a *Paedr. Josef Vondrouš* alias Zvěd z Býště. Paedr. jel opět na své letité ukrajině a měl na sobě přesně stejné tepláky a triko jako v prvních ročnících. Tím rázem stoupl počet jedoucích zakládajících členů na dvojnásobek! Díky zvučnému hlasu Markytánky jsme si dokonce mohli po letech zazpívat Hymnu Ebicyklu na melodii známé burlacké písně *Ej, uchněm*. Mateno nám představil svou nejnovější ebicyklí vychytávku, tj. obří krabici s čajem, kávou, varnou konvicí a všemožnými dalšími potřebami pro kolektivní přípravu snídaní v tělocvičných. Přivezl také plastové pytle na odpadky, protože pochopitelně běžné odpadkové koše v tělocvičnách na takový nápor ebilidí nestačí už řadu let, a děláme si pak zbytečně ostudu.

Po slavnostním zahájení jsem byl odvezen na faru, kde jsme setrvali v astronomicko-teologickém rozhovoru s panem děkanem Matúchem a Vatikánem do ranního kuropění. Na kutě jsem se dostal ve **4 h** ráno.

I. etapa (Ne 10. 7.)

Kysucké Nové Mesto – Stará Bystrica – Oravská Lesná – Námestovo

Zatímco jsem se na faře vyspal do sytosti a vstával až v 8 h, tak Vatikán už v 7 h sloužil ranní mši sv., a pak vyjel na trasu jako by se nechumelilo. Se mnou to bylo horší, protože se probouzím nejdříve hodinu po tom, co vstanu, a tak jsem si přijel ke škole pro bágly, které už byly na trávníku před zamčenou školou; všichni ebipikli už dávno v prachu. Jel jsem pak sám samotinký navštívit místní Hvězdárnu, kde však k mému potěšení řada ebipiklů dosud byla a pozorovala Slunce. Bylo nádherné letní počasí a tak až v **9:20 h** jsem konečně vyrazil na trasu v doprovodu Vatikánů I. a II. Vatikán II. nás ohromil svým vynálezem – sluneční plachtou, kterou měl upevněnou na řídítkách pomocí stanových ohebných prutů a tak byl jednak chráněn před parným sluncem a jednak naklápěním plachty mohl křížovat proti větru. Nebylo snadné s oběma Vatikány

udržet krok, respektive šlap, ale v zásadě se mi to dařilo. Projeli jsme napříč městem a vydali se po silnici E75 podél řeky Kysuce směrem na Krásno n. Kysucou. Tam jsme odbočili doprava na Zborov n. Bystricou, kde Vatikán I. nasadil ostré tempo a zmizel v dálce. My s Vatikánem II. jsme pak společně dojezдили do Staré Bystrice (**29. km; 11:50 h**), kde nás čekal před radnicí a Slovenským orlojem dav ebicyklistů, protože díky Jarce Prokopové jsme tam měli domluvenou malou exkurzi po této nové dominantě Bystrice. Seznámili jsme se tak s místním starostou Dr. Jánem Podmanickým i místostarostou, prohlédli si zrenovované náměstí i útroby orloje, který byl dokončen v r. 2009 a ukazuje všechny astronomické aspekty přesně a názorně. Nelze pochybovat o tom, že z tohoto díla se stane brzy uznávaný cíl turistických výprav.

Po obědě sponzorovaném dr. Podmanickým se naše další putování rozdělila. Většina se vydala směrem na skanzen ve Vychylovce, ale sám jsem si vybral novou asfaltku směrem na Oravskou Lesnou. Je to dlouhý krpál prakticky beze stínu a protože bylo už skoro 14 h, tak slunko mi dávalo zabrat. Ale ještě více mne stresovaly neoficiální tréninky motorkářů, kteří nejprve za vytyč silných motorů ten krpál vyjízděly, aby pak velmi divokou jízdou vlásenkami ho zase sjízděly zpátky, a to pořád dokola. Na 7km kopci tak se proti mne každou chvílí z nejbližší zatáčky vyřítíl motorkář s vnitřním kolenem brousícím o asfalt a já jsem si představoval, kam ta motorka asi poletí, pokud ztratí adhezi.

Teprve asi po půl hodině přijeli policisté, čímž ty závody na chvíli přerušili, ale jelikož zase odjeli, tak vzápětí tréninky pokračovaly, ale to už jsem se naštěstí vyškrábal na vrchol a pohodlně sjížděl po dosti nerovné asfaltce do Oravské Lesné, kde jsem u kostela potkal Starší Práče. Přesvědčoval jsem ho, abychom dál jeli spolu podle itineráře na soukromou hvězdárnu, ale neuspěl. Jura však dotazem u místní prodavačky zjistil, kde přesně tak hvězdárna je a pak jsme se rozloučili, on jel rovnou do cíle a já na tu odbočku. Asi po 1 km jsem objevil kamenictví MIRANO, před nímž stálo několik náhrobků a přenosných dalekohledů, jinak nikde nikdo (**16:20 h**). Odstavil jsem kolo a začal stoupat vzhůru ke kopuli, ale mezitím už vyšli naproti majitel objektu *Mojmír Murín* se synem. Říkali mi, že už tam řada ebipiklů byla, ale zřejmě moc neplnili, protože tam bylo stále velmi bohaté občerstvení, především pak chlazené nápoje.

Pan Murín mi vyprávěl, jak se před nějakými 15 lety chtěl se mnou seznámit, abych mu poradil, kde by si mohl pořídit astronomický dalekohled. Přečetl si, že mám přednášku na hvězdárně ve Slaném, tedy kus za Prahou, a vypravil se tam. Podepsal jsem mu tam publikaci, kterou mi po letech ukázal, a hlavně jsem mu poradil, že dalekohledy vyrábí na Slovensku Milan Kamenický v Liptovské Teplé, což je z Oravy co by Kamenickým dohodil. Pan Murín tak získal svého prvního Dobsona a pak už to šlo samočinně: Jiří Drbohlav ze Rтынě v Podkrkonoší mu vybrousil 270mm achromat pro refraktor s ohniskem 4,5m, který je největším slovenským refraktorem vůbec, a pokoukání s ním je báječné. Refraktor je ukryt v originální věžovitě konstrukci, která se před pozorováním na kolejničkách odsune. Pak si pan Murín pořídil ještě zrcadlo o průměru 61 cm (24") od americké optické firmy, což je druhý největší reflektor na Slovensku po 1m reflektoru na Kolonickém sedle.

Pan Murín nerad seče trávu, takže uvažuje o dalších astronomických přístrojích na svém pozemku, aby tak snížil plochu, kde mu tráva roste...Požádal mne také, abych se mu podepsal na vnitřní stěnu v hlavní kopuli a mezitím začali přijíždět další ebipikli, kteří se zdrželi na Vychylovce. Současně se kolem Lesné hnala bouřka; proto jsme čekali na lepší počasí do **18 h**.

Teprve pak jsme se rozloučili, vrátili se do Oravské Lesné a pokračovali po trase na Zákamenné. Jel jsem společně s Královnou a Dalimilem, ale když se mi zdálo, že Dalimil už jako tahoun zpomaluje, řekl jsem si, že ho musím solidárně vystřídat na špici, jenže jsem se nějak rozejel, cesta vedla podél říčky Biela Orava mírně z kopce, vítr byl v zádech, horko přestalo, takže najednou jsem měl na tachometru 45 km/h a bouchly mi saze. Za chvíli jsem byl na stopce u obce Lokca, kde jsem čekal kvůli silném provozu na hlavní silnici a tam mne Dalimil dojel. Společně jsme se pak prosmykli na tu hlavní silnici do Námestova a před cedulí jsme úspěšně stíhali další

ebicyklisty v čele s Pavlem Kleczkem. V tom tempu mi z mapove slídy na brašně ulítl papír s popisem dojezdu, tak jsem ho nechal letět a dojeli jsme do centra Namestova, kde nám někdo poradil, že je tam výborná hospoda za městem s krásným názvem *Ranč u Edyho* (**87. km; 19:15 h**).

Tam se nás sjelo snad 15 a docela rychle jsme povečeřeli, když Mateno v roli číšníka si zapsal naše objednávky a pak je odnesl kuchařovi do kuchyně. Bylo však docela chladno, jak se po bouřce vyjasnilo. Až později jsme zvěděli, že tu bouřku v Námestove doprovázelo krupobití. Kolem 20:45 h jsme konečně dojeli do cíle ve škole na Komenského ul. (*Mgr. Lubomír Jaňák*) a po brifínku zalehli. Vedle mne ležel Pavúk mistr a optal se mne, zda náhodou nevím, komu patří list z itineráře, který ležel na silnici před Námestovem a který pro jistotu sebral, aby se nedostal do nepovolaných rukou. Tak jsem mu poděkoval, že to vím docela přesně; byl to ten list, co mi uletěl při tom spurtu na ceduli.

II. etapa (Po 11. VII.)

Námestovo – Trstená – Podbiel – Oravský Podzámok – Dolný Kubín

Z Námestova jsem vyjížděl mezi posledními v **9:15 h**, abych si konečně splnil svůj dávný sen podívat se na Oravskou přehradu, což se nám báječně podařilo cestou přes přehradní hráz směrem na Trstenou. Chvilí jsme dokonce jeli po cyklostezce souběžné se silnicí, ale vadily kořeny stromů, nadzvedávající asfalt. Nicméně pohledy na přehradu i okolní krajinu byly prostě úžasné. Dojeli jsme pak do Trstené (**16. km; 10:30 h**), kde jsme se najedli a napili v místní cukrárně a majitel nám uložil kola na své zahradě, neboť je sám cyklista a líčil nám, jak v neděli při té hrozně odpolední bouřce zmokli.

Pokračovali jsme pak přes Tvrdošín a Nižnou. Minul jsem zaparkovaný tank, kterým se lze svézt za mírný bakšiš v tamějším terénu. U trojúhelníku před hlavní silnicí do Podbielu jsem byl poněkdu spleten, protože jsem v křižovatce slyšel stereo volání ZDE, ale všiml jsem si až Zeměkollára, který seděl před hospodou na hlavní silnici (**56. km; 15:20 h**). Až posléze jsem zvěděl, že před křižovatkou na mne volala jiná parta ebicyklistů (proto to stereo), s níž jsme se pak sjeli až při výjezdu na další trasu. Zeměkollár mi nabídl svůj výrobek – salám z farmy *Šťastná planeta* a vzápětí se objevil Hudson, který hledal avizované přístaviště pltí, ale marně. Po vydatném posílení jsme se pak společně vydali i s tou stereopartou přes Podbiel se zachovanou ulicí dřevěnic po hlavní silnici do Oravského Podzámku, kde stojí naprosto úžasný *Oravský Hrad* – jak ho tehdy mohli postavit na takové jehle, je docela technická záhada.

Dolný Kubín nás vital několika kopci nahoru dolů, ale pak jsme se dostali do centra města a posléze přes proslulý dřevěný zastřešený most do areálu školy na Okružné ul. (*Ing. Eva Behulová*) (**95. km; 18:30 h**). Jelikož školní vodovod byl v rekonstrukci, šli jsme se skoro všichni osprchovat do nedalekého akvaparku, což bylo mimořádně komfortní a navíc tam měli i výbornou restauraci, takže jsme vše zvládli velmi rychle. Při rozhovorech s místními hostiteli jsme zvěděli, že večer před naším příjezdem se Kubínem přehnala průtrž mračen a krupobití, byl vyhlášen stav ohrožení a auta na ulicích plavala ve vodě. Takovou jsme měli kliku.

III. etapa (Út 12. VII.)

Dolný Kubín – Kraľovany – Krpeľany – Martin – Kláštor p. Znievom

Ráno bylo docela chladno a sám jsem vyjížděl na trasu jako obvykle mezi posledními opozdilci. Škrábali jsme se do kopce na Komjatnou, kde jsme minuli odbočku na *Valaskou Dubovou*, kde měla stará krčmářka nasypat Janošíkovi hrách, a tak ho panduři dopadli (pověst je nepravdivá; Janošík byl chycen v Klenovci v domě spoluzbojníka Tomáše Uhorčíka). Pak jsme se dostali na krásnou cyklostezku u Stankovan, kde jsme marně hledali otevřenou hospodu na nějaké

pití. Nakonec jsme to vzali až do Kraľovan, kde jsme nejprve přešli lávku přes Váh na hlavní silnici na Martin, ale pak zase odbočili do Kraľovan (**27. km; 11:50 h**), kde po mírném bloudění jsme zaparkovali u šikovního penzionu *Rosa*, kde rázem bylo asi 20 ebipiklů na obědě.

Pak jsme jeli ještě chvíli po hlavní silnici, ale brzo jsme za vrcholem táhlého kopce uhnuli směrem k vodní nádrži a elektrárně Krpeľany a to už bylo žúžo, byť velmi kopcovité. Pokračovali jsme v houpačkách strmých kopců na Turčianskou Štiavničku, kde jsme se sešli u otevřené sámošky a já jsem se pak vydal sám přes Sklabinský Podzámok sjezdem do Martina (**62. km; 15:40 h**), kde jsme se dostali do Gymnázia Viliama Paulinyho-Tótha ostrou zatáčkou kolem Národního cintorína a skrz park poblíž Muzea. Uvítala nás tam Astronomická pozorovateľna M. R. Štefánika a její duchovní otec *PaeDr. Ivan Šabo* i jeho následnice *Mgr. Mária Kuková*, která nám předvedla sestřih o jejich kroužku mladých astronomů. Je úžasné, za jak skromných podmínek se dokáží soustavně starat o vzdělání dětí a studentů v přírodních vědách, zvláště pak v astronomii a ve fyzice. Prohlédli jsme si také jejich pozorovateľnu na střeše gymnázia.

Pak už jsme se jednotlivě i po skupinkách protáhli Martinem na výpadovku na Prievidzu, ale sám jsem to vzal přes Košťany a Trebostovo na Benice na Ležiachov a Slovany do Kláštoru p. Znievom (**89. km; 19 h**).

Proti hasičské zbrojnici bydlí Markytán K. a tam jsem se vetřel na zahradu, kde bylo shromážděno několik generací Markytána K. a jejich přátelé. Pohostinství, jehož se nám všem tam dostalo, bylo opravdu monumentální. Poprvé v tomto ročníku se stalo, že jsme neměli šanci stoly prohýbající se pod jídlem a pitím vyplenit. Chaos na zahradě posléze dosáhl takového stupně, že obvyklý brífink v tělocvičně školy byl operativně přenesen na zahradu. V úvodu brífinku jsme měli unikátní možnost pozorovat současný přelet dvou družic sítě *Iridium* včetně předpověděných záblesků. Úžasné divadlo byl umocněno tím, že ty družice letěly téměř v protisměru a tak jsme dokonce čekali, zda se náhodou v přímém přenosu nesrazí, ale vyhnuly se.

IV. etapa (St 13. VII.)

Kláštor p. Zn. – Kľačno – Fačkovské sedlo – Rajec – Považská Bystrica – Predmier

Jelikož jsem byl ubytován přímo u Markytána K., nikdo mne ráno nebudil ruchem balených spacáků a všeobecným neklidem v probouzející se tělocvičně. Když jsem se tedy nakonec vyhrabal z pohodlné postele, viděl jsem oknem kuchyně, jak po silnici postupně stoupají vzhůru z Kláštoru téměř všichni ebicyklisté, zatímco jsem se věnoval opulentní snídani. Tak se stalo, že jsem vyrážel na trasu úplně poslední (**9:40 h**) a zachránilo mne jen to, že od cukrárny zrovna vyjížděla *Nšo-Či*, která se k pelotonu přidala až v této etapě po svém návratu z Francie (po stopách M. R. Štefánika na Mt. Blanku!). Snažil jsem se jí držet při stoupání k Vrícku, ale proti dravému mládí jsem neměl šanci. Pak jsem rychle sjel do Kľačna, kde jsem natrapíroval Hudsona a s ním jsme začali společně pomalu stoupat do obávaného Fačkovského sedla, což je cyklistická horská prémie. Hudson mne potěšil tím, že když jel přede mnou, tak zhruba ve dvou třetinách kopce ve 12% stoupání v zatáčce slezl nenadále z kola právě ve chvíli, kdy nás předjížděla skříňová dodávka! Vůbec nevím, jak jsem ho dokázal objet, ale podařilo se mi to akrobatickou myškou a pak už jsem měl cestu na vrchol otevřenou. To stoupání z Kľačna je dlouhé 7,4 km a trvalo mi to letos hodinu, zatímco v minulých ročnících jsem byl o celou čtvrt hodinu rychlejší. Jelikož mám stále stejný bicykl, lze z toho usoudit, že chátrání postihuje jen jeho majitele.

Na sedle (**26. km; 11:50 h**) relaxovala již dávno naprostá většina ebipiklů; někteří plenili místní restauraci a ostatní se dokonce opalovali apod. Domluvili jsme se na krátké vzpomínce na *Roba Rosu*, která spočívala zejména v pomalém průjezdu vlásenkou pod vrcholem, kde Robo v r. 1994 zahynul. Pak už se peloton opět roztrhal; jel jsem dolů zcela pomalu se vzpomínkami na ten osudný den, kdy jsme po průjezdu sedlem až do večera nic netušili o tragédii, k níž došlo během

horkého odpoledne. Předem mnou jel Zeměkollár, který najednou píchl a musel měnit duši (pak se ukázalo, že byl smolařem etapy, protože píchl víckrát). Píchl také Rotymajstr Mladších Práchat, jenž den předtím tvrdil, že má tak skvělé pláště, že už nepíchl řadu let. Když sjezd do nížiny skončil, bouchly mi zase saze a zase jsem měl na tachometru 45 km/h a dojel partu před sebou ještě před Rajcem, kde jsme pak šikovně poobědvali v restauraci na náměstí (**43. km; 13:15 h**).

Další cesta vedla směrem na Prečín, kde jsme v dost velkém chumlu navštívili soukromou hvězdárnu *Borise Kardoše* na zahradě rodinného domku (**15:15 – 16:15 h**). Celá kopule je ze dřeva a místo má docela dobrou tmou, takže se tam dá jak pozorovat, tak také fotit. Bylo to velmi příjemné setkání s laskavým hostitelem a když jsme odjížděli, tak právě dojížděla další skupina, čili lze říci, že u kopule se dveře netrhly.

Pokračovali jsme pak přes Považskou Bystricu nepříliš frekventovanou výpadovkou na Žilinu (vedle ní je totiž dálnice) a odbočili na Plevník-Drieňové (**16:45 h**), kde jsme měli možnost vidět další krásnou soukromou hvězdárnu *Ing. Mariána Mičúcha* (Astron. klub Juraja Bardyho) rovněž v zahradě. I tam jsme byli velmi pěkně přijati a napájeni a nakrmeni. Hvězdárna je velmi moderně vybavena a umožňuje pořizovat kvalitní barevné snímky vesmírných objektů. Najedli jsme se pak v Rašově v malé restauraci (**80. km; 17:15 h**), kde za mnou přijel Vatikán, aby mi sdělil, že mi zabezpečil další večeři a ubytování v mnohohlavé rodině Kučerových v Predmieru, kde ostatně byl ubytován i on. Do nedalekého Predmieru jsem dorazil v **18:50 h** a skutečně všechno klaplo, takže jsem se mohl umýt, ubytovat a bohatě povečeřet. Po večeři dorazil z práce pan Kučera a chvíli po něm přišel i pan starosta *Ing. Viliam Čillík*, s nímž jsme dohodli program na večer i na ranní setkání u pomníku M. R. Štefánika.

Jel jsem pak i s Vatikánem do areálu Základní školy a obří sportovní haly na brífink. Po jeho skončení jsem jel na kole zase zpět ke Kučerovým, ale ještě v areálu školy jsem na nějaké docela neviditelné nerovnosti betonové plochy z kola nečekaně spadl parakotoulem. Měl jsem štěstí, že jsem měl utaženou přilbu a navlečené rukavice, takže se mi vůbec nic nestalo.

V. etapa (Čt 14. VII.)

Predmier – Trenčín – Nové Mesto n. Váh.

Ráno jsme byli už brzo u pomníku, kde se konalo krátké shromáždění s našim hostitelem Ing. Čillíkem. Dostal od nás pamětní list s motivy Ebitahicyklu, který zhotovil Mateno a po krátkých proslovech jsme kolem **9 h** vyrazili na trasu. Z Predmieru jsme se dostali na lávku pro pěší přes Váh a po jeho pravém břehu jsme pak v malých skupinkách uháněli kolem Považské Bystrice a lázní Nimnice do Púchova a dále na Lednické Rovné. Zastavil jsem se v malé hospůdce v Horovcích (**39. km; 11:05 h**), kde jsem se potřeboval v tom horku napít, a tam mne dojel Bohouš Janda opět s plným báglem na svém kole. Jeli jsme pak spolu až do Nemšové (**55. km; 12:20 h**), kde v hospodě u silnice bylo už hodně ebipiklů, tak jsme tam také zarazili a hospodu skutečně vyplenili. Neměli pak pro další hosty už ani polívku, o hlavním jídle nemluvě.

Pokračoval jsem pak sólo ke Skalce u Trenčína, kde se už vyskytovalo hodně ebipiklů, tak jsme využili nádherné vyhlídky na okolní krajinu a pobyli tam docela dlouho. Pak jsme společně s Rotymajstrem Starších Práchat sjeli dolů do Trenčína a již v **15:30 h** jsme byli na Gymnáziu poblíž mostu přes Váh v pozorovatelně u *dr. Zdeňky Baxové*. Tam jsme shlédli v počínajícím lijáku vlastní pozorovatelnu a pak plenili v areálu astronomického kroužku, kde jsme viděli prezentaci o práci kroužku, odkud pocházejí četní vítězové astronomických a jiných soutěží jak na Slovensku tak v mezinárodním měřítku. Na parkovišti u Gymnázia klímal ve Vozové Hradbě Dušan Šimoník jako záruka, že jsme na trase.

Když přestalo pršet, vydali jsme se v **16:45 h** s Rotymajstrem na další cestu směrem na Beckov (další krásný hrad). Kolem Váhu je těch krásných hradů tolik, že to vypadá jako záměr

potěšit ve XXI. století cestovní kanceláře, aby mohly pořádat tematické zájezdy. Postupně jsme v blízkosti Rakolub začali potkávat další ebicyklisty včetně účastnic Ebitahicyklu Slávky a Lidky, které se na trase připojily, a do Nového Mesta nás už pak jela docela velká skupina. Do cíle v tamější Základní škole na Tematínské ul. jsme dorazili v **18:05 h**. Uvítal nás *dr. Jozef Bezák*, ale vzápětí také manželé Gurňákovi. Jiří Gurňák se totiž zúčastnil památné meteorické expedice v r. 1968, která byla přerušena sovětskou invazí. Dr. Bezák měl pro nás připraveno velké množství párků a dalšího zboží, takže to vypadalo jako na nějakém rautu. Sám jsem se po umytí a převlečení přesunul do blízké restaurace a posléze přednáškového sálu, kde jsem měl v nezvyklých 21 h přednášku „*Okna vesmíru dokořán*“ pro sál více než plný. Předtím měl ve Městě ještě přednášku Vatikán, ale akce byly sladěny tak, aby zájemci mohli slyšet obojí. Zpátky do tělocvičny jsem se dostal až kolem půlnoci.

VI. etapa (Pá 15. VII.)

Nové Mesto n. V. – Čachtice – Košariská – Bradlo – Kele - Sobotišťe

Ráno bylo chladno a zataženo; vyrážel jsem na trasu v **9:20 h** směrem na Čachtice, kde jsem našel obchod s pekárnou, takže jsem snídal na chodníku přes prodejnu. Mezitím se kolem mne proháněli ebicyklisté tam i zpět, mizeli v boční ulici a znovu se z ní nepochopitelně vynořovali. Šlo vesměs o zájemce o prohlídku zříceniny Čachtického hradu, kteří dostávali od místních obyvatel rozporuplné informace, kudy je nejlepší se k hradu dostat i s bicykly.

Pro sebe jsem si řekl, že dost' bolo hradov, a jel krásným údolím pod hradem, kudy navíc vedla souběžná železniční trať, směrem na Višňové, Hrachovišťe a Krajné. Tam jsem ale přehlédl odbočku na Podkyľavu a místo toho stoupal stále do kopce, kde ještě navíc frézovali silnici, takže to bylo docela krušné stoupání. Pak jsem zase klesal, ale to už mi bylo divné, že jedu nějakým nesmyslným směrem kamsi na Piešťany. Zastavil jsem a dojela mne podobně pomýlená parta ebipiklů; bylo jasné, že jsme zakufrovali. Nezbylo než se vrátit po vlastních stopách kolem lehce vyjevených silničářů, kteří nám předtím při stoupání do kopce fandili, a teď viděli, že si to asi chceme ještě jednou zopakovat. Našli jsme však tu odbočku na Podkyľavu a přes Pagačovce se trefili do Košarisk, ale ztratili jsme tím kufrováním skoro hodinu.

Do restaurace jsme dorazili v době (**38. km; 12:45 h**), kdy orientační zdatnější ebipikli už dojíždali. V restauraci hrála muzika písně a melodie všeho druhu. Nakonec jsme se však k jídlu dostali a ve 14 h jsme měli domluvenu exkurzi do Štefánikova muzea, které je znovicírované proti naší minulé návštěvě při 8. Ebicyklu v r. 1991. Prohlídka byla extrémně zajímavá a ukazuje neuvěřitelnou Štefánikovu činorodost ze všech možných úhlů. V areálu je také vzpomínka na jeho italskou snoubenku markýzu Giulianu Benzoniovou (1895-1982), která navštívila Košariská i mohylu na Bradle v r. 1968. Provázela ji tam tehdy slovenská spisovatelka *Hana Ponická* a otec slovenského astronoma *Dr. Drahomíra Chochola*. Ředitelce Muzea jsme předali další Matenovu pamětní koláž z Ebitahicyklu.

Z Muzea se pak ebipikli vydali na cestu dvěma směry, tj. po silnici na Bradlo, ale též po oklikové silnici, v jejímž závěru se jde pěšinou lesem až na vrchol. Vybral jsem si druhou variantu, protože jsem důvěřoval Matenovi, jehož navigace je bezchybná, a vyplatilo se mi to. Po přiměřené námaze jsme se vyloupili z lesa na Bradle, kde už byla větší část pelotonu, která to brala po klikaté silnici na Bradle končící. Na mohylu jsme rozsypali písek z tahitské černé pláže a pořídili řadu živých obrazů. Zde zvláště vynikl Hillary, který dokázal nastavit svůj aparát dole pod mohylou na samospoušť a pak jako sprinter Bolt vystartoval se sveřepým výrazem v obličeji proti mase kamení, aby byl včas v záběru. Pak se ovšem ukázalo, že tu samospoušť nestiskl, takže musel celý manévř opakovat. Je to zajisté jedinečný doklad jeho fyzické kondice; stihl to s předstihem 1,5 s i napodruhé.

Počasi se viditelně zlepšilo, takže jsme se vyhřívali na slunku a pozorovali nádherné

Kopanice vůkol. Bradlo je skutečně ideální místo pro důstojnou mohylu M. R. Štefánika, jehož krátký život byl naplněn tolika aktivitami, že je to až neuvěřitelné. O tom jsme se znovu přesvědčili, když jsme z Bradla sjeli tou točitou silnicí zpět do Brezové p. Bradlom a pak se neplánovaně vydali po silnici 499 směrem na Myjavu. Matenovi se totiž podařilo na poslední chvíli domluvit návštěvu u slovenského cestovatele a horolezce *Dr. Františka Keleho* na jeho chalupě v *Hurbanově Dolině (51. km; 17:30 h)*. Na té chalupě je především zajímavé, že v rozporu s místním názvem je to od té hlavní silnice do šíleného krpálu. Dr. Kele byl doma i se svou milou ženou a přesto, že nás na chalupu postupně dojelo opravdu hodně (včetně Vozové hradby!), snášeli to statečně a také jejich mohutný pes byl očividně spokojen, že má společnost. Dr. Kele je mj. spoluautorem knihy „*Po Štefánikových stopách – Návraty do Polynézie*“, kterou vydal společně se svým kolegou Dr. Miroslavem Musilem v r. 2009. Tam především popisuje, jak se r. 1955 poprvé setkal se jménem Štefánika jako horolezce (!), který drží dva světové rekordy při výstupu na Mt. Blanc (nejdelší souvislý pobyt 13 nocí na vrcholu a nejdelší celkový pobyt na vrcholu 42 dnů). Dále pak seznamuje čtenáře s obrovitým dílem geniálního muže, který za svůj krátký život vynikl v tolika směrech, od astronomie a meteorologie přes politiku a diplomacii až po to horolezectví a fotografování aktů. Těžištěm knihy je pak popis jejich úspěšné snahy vybudovat malý památník na místě observatoře, kterou Štefánik postavil v polních podmínkách na vrcholu kopce Faiere nad Papeete (dřevěná hvězdárna shořela v září 1948 po úderu blesku). To se jim podařilo v r. 1994 a právě tam se letos v březnu vydal Ebitahicykl hned po přiletu na Tahiti.

Vůbec se nám od manželů Keleových nechtělo (i oni dostali od Matena koláž z Ebitahicyklu) a až po více než hodině pobytu jsme se vraceli na tu hlavní cestu 499, abychom před Myjavou odbočili doleva na Bašnarovce, a pokračovali nádhernou podvečerně osvětlenou krajinou do Podbranče, vrhli poslední pohled na majestátní hrad Branč a na hlavní silnici na Sobotišťe narazili na šílené stoupání (17 %), kde jsem naplnil ustanovení Mokodebu, že není kopce, který by ebicyklista nevyšel. Pak už jsme snadno a rychle sjeli do Sobotiště a ubytovali se v místní škole, u níž je také místní hvězdárna, vedená prof. Svetozárem Štefečkem (**20:15 h**). Místní hvězdáři se kromě popularizace věnují i odborné práci v astronomii, od pozorování meteorů, zákrytů hvězd planetkami a Měsícem až po pozorování proměnných hvězd. Původně jsme plánovali, že večer budu mít besedu se spolupracovníky hvězdárny, ale náš pozdní příjezd a také velmi bystrá servírka, která si sice v restauraci pečlivě zapsala na papír naše objednávky, ale zapoměla je předat kuchaři, způsobili, že jsem z restaurace dorazil akorát na brífink.

Do Sobotiště za námi přijeli z nedaleké Blatnice p. sv. Antonínkem bratří Michal a Jura Cábovi (Jura i s manželkou) a to bylo milé setkání zejména právě s Jurou, který se úspěšně vyléčil z těžké nemoci. Je tedy pravděpodobné, že XXIX. ročník Ebicyklu skončí v Blatnici. Měl bych připomenout, že na Jurově léčení se podílel konzultacemi také Nemilosrdný Samaritán, který shodou okolností je právě v této disciplíně medicíny specializován.

VII. etapa (So 16. VII.)

Sobotišťe – Borský Mikuláš – Plavecký Mikuláš – Jahodník – Modra

Ráno jsem si prohlédl hvězdárnu a probral s prof. Štefečkem, jak jde astronomický život, takže mezitím celé hejno ebipiklů odjelo. Sám jsem vyrážel na trasu až v **9:50 h** směrem na Častkov, Rybky a Smrdáky a dále na Dojč a Šajdíkové Humence. Tam jsem podle itineráře uhnul na velmi slušnou lesní cestu v CHKO Záhorie, což je dosud zčásti vojenský prostor. Přijel jsem pak do Borského Mikuláše (**30. km; 12 h**), kde jsem našel fungující hospodu a objednal si jedno ze dvou nabízených jídel. V hospodě se postupně sjížděli mnozí další ebicyklisté, zejména též Nemilosrdný Samaritán, který se chtěl vykoupat v nějakých jezerech, jenže si spletl Senici se Sencem, takže tato zájždka se mu už nezdála dost atraktivní.

Výdej jídel v hospodě začal vinou kolektivního plenění vážnout, takže jakmile jsem jídlo slupnul, vyrazil jsem na další trasu sólo, ale pak mně dojeli Rost'a Šopa a Dalimil. Jeli jsme další vojenskou cestou na Plavecký Mikuláš (**50. km; 14:30 h**), kde jsme po delším úsilí našli v horku chladnou hospodu a já jsem tam vyžahl asi litr Kofoly. Brzy za Mikulášem byla nenápadná odbočka na lesní cestu v poměrně špatném stavu, takže jsem šel pěšky a tím jsem se opozdil za borci s trekkingovými bicykly. Obětaví hoši se však pro mne na jedné lesní křižovatce vrátili a šli se mnou vzhůru společně se slovenským cykloturistou Peterem Šebem, který tam čekal na Dalimila. Dokráčeli jsme na vrchol, tam jsem na bicykl nasedl a po ujetí asi 5 metrů směrem z kopce se mi najednou bicykl zastavil na nějakém hrbolu, takže jsem sletěl do kopřiv. Oděrku mi postříkal desinfekcí Rost'a, který pak se mnou obětavě kopec dolů sešel až na silnici u rekreační oblasti Jahodník, kde jsme viděli řadu popíjejících ebipiklů, ale kvůli značnému zpoždění jsme sjeli dolů na okraj Smolenic a pak na hlavní silnici 502. Tam jsme dojeli Samaritána a Janet, ale opět jsme se rozloučili, protože jsme měli velkou žízeň a rozhodli jsme se ji uhasit v Doľanech (**75. km; 17:45 h**) v motorkářské restauraci. Měli tam vystavené nádherné historické mašiny i skútry.

Tím pádem jsme minuli setkání ve vinném sklepě firmy ELSECO a rychle uháněli do Kráľové, kde jsme uhnuli na Harmóniu a stoupali a stoupali; chvílemi jsem šel opět pěšky. Postupně mne předjížděli ochutnávači vína a těsně před cílem jsem naopak dohnal svého celoživotního parťáka na kole Starší Práče a společně jsme pak zcela symbolicky (55 let po naší první cyklistické výpravě na Slovensko) dojeli do cíle (**20:10 h**) na observatoři Modra (Piesok). Při sesedání z kola jsem byl fotografován ze všech stran a dostal jsem z toho takovou trému, že jsem při přehazování nohy přes rám zavadil tretrou o horní trubku a svalil se do trávy jako žok.

Ubytoval jsem se společně se Zeměkollárem a dal do pořádku, abych se mohl zúčastnit hodů, které připravili jednak náš hostitel *Dušan Kalmančok*, ale zejména nadcházející jubilant Mateno, který už už měl vidět Abraháma a tak k tomu cíli vyplenil svou domácnost a společně s manželkou, dcerou a dalšími příbuznými nás hostili jako na svatbě. Mateno také obdržel ke svému jubileu jednak věčný dar Ebicyklu a jednak čestný titul *Galileo-GPS Ebicyklu* (diplomní portrét namaloval Simulant).

Po setmění jsme za svitu reflektorů konečně přistoupili k pasování nováčků: Slávky Chrpové, Lidky Rumlové, Boženy Štaudové, Janet Good a Petera Kukola. Z jejich životopisů vyplynulo, že jsou pro Ebicykl pestrostí svých dovedností i osudů znamenitým přínosem. Pokřikem jsme zakončili XXVIII. ročník a odebrali se ještě k ohni k opékání špekáčků. Ne však dlouho, protože ráno nás čekal náročný Ebilog.

Ebilog (Ne 17. VII.)

Modra – Pezinok – Ivanka pri Dunaji – Bratislava hl. stanica – Praha-Hostivař

Už v 7 h jsme začali vstávat, já proto, abych se stihl do 8 h aspoň částečně probudit. Měli jsme stále obrovské zásoby jídla, takže jsme vyplenili, co se dalo a poněkud i uklidili. Počasí bylo opět prvotřídní, jasno a později i teplo. Vyrazil jsem na trasu Ebilogu v **9:05 h** a zoufale jsem se snažil vidět aspoň jednoho ebipikla před sebou na dohled, protože mi bylo jasné, že pokud se na trase ztratím, ujede mi odpoledne v Bratislavě zvláštní vagón Ebicyklu na Prahu. To stíhání se mi skutečně dařilo, i když při průjezdu Modrou to bylo místy o fous. Z Modry jsme jeli přes Pezinok na Viničné, Slovenský a Chorvátský Grob do Bernolákova a dále do Ivánky při Dunaji. Dobře bylo vidět letadla přistávající na bratislavském letišti M. R. Štefánika. Podél plotu letiště jsme se nakonec dostali až na místo, kde Štefánik při havárii letadla v květnu 1919 zahynul spolu s celou italskou posádkou (**10:50 – 11:15 h**). Shromáždili jsme se u mohyly, jejíž tvar a terénní úpravu navrhl rovněž arch. Dušan Jurkovič (1868-1947) a po krátkém zamyšlení jsem i tam jménem Ebitahicyklu vysypal černý písek z tahitské pláže.

Poté jsme pokračovali podél plotu letiště po velmi rozbité cestě k Malému Dunaji a přes most ve Vrakuni jsme se dostali ke Slovnaftu a na Přístavní most, což ještě nebylo tak nejhroší. Drama začalo až za Petržalkou při nájezdu na starý most, kde na stezce pro pěší byla jen tak položená překližka přes velký otvor v mostní cestě... Nakonec jsme se dostali úspěšně do restaurace *Umelka* (**53. km; 13 h**), kde v krásném zahradním prostředí jsme se mohli naobědvat. Byla to velká úleva, že ten relativně riskantní průjezd dopadl hladce. Opozdilce pak obětavě posbíral a přivedl do cíle už zmiňovaný Peter Šebo.

Už ve **14 h** jsme pak měli sraz poblíž mostu SNP, kde nás čekala průvodkyně, aby nám pověděla něco o hlavních pamětihodnostech Bratislavy. Nejvíc mne zaujalo, že při mírových jednáních v r. 1919 nebylo ještě jasné, komu město připadne; ucházeli se o ně Rakušané i Maďaři, ale čs. delegace prosadila připojení k Československu. Průvodkyně nasadila ostré tempo své chůze (9 km/h) a tak jsme stihli nejenom vidět centrum města, ale dokonce i renovovaný Hrad, kde naše procházka vyhlídkou na Dunaj a okolí v **15:10 h** skončila. Pak jsme ještě museli zvládnout průjezd rušnou dopravní tepnou Bratislavy mezi centrem a nádražím, kde na nás čekala Vozová hradba (**15:30 h**), rozebrali jsme si bágly a vydali se k rychlíku *Slovan*, na jehož konci byl připojen zvláštní vagón s nápisem 28. *EBICYKL*, což jsme ještě na žádném ročníku nezažili. Čekal nás dokonce i zástupce z ředitelství Slov. železniční společnosti, aby dohlídl, že všechno klapne. Pronesl přitom památnou větu: „ze své zkušenosti vím, že když něco nejde, existují stále ještě alespoň dvě schůdná řešení“, takže ten vagón dodaly do Bratislavy v předstihu České dráhy a my jsme platili jen malý poplatek za přepravu bicyklů a jízdenky podle svých cílových stanic.

Přesně na čas v **16:09 h** jsme z oken zamávali a já zatroubil na ebicyklí trumpetku našim bratislavským přátelům a vlak se vydal na cestu, během níž ebipikli vystupovali v Břeclavi, Brně a Pardubicích vždy za mohutného halasu jako když jedou fanoušci z fotbalu. Do Prahy na hlavní nádraží jsme přijeli ve **20:19 h** rovněž na čas a postupně jsme se rozloučili a rozjeli do svých ebidep. Mně ještě pomohl Pavúk mistr odmontovat rozbité zpětné zrcátko zn. Zefal Dooback a pak už jsem vkráčel do metra a následně ujel poslední 3 km Ebilogu od stanice metra Opatov do Hostivaře. Ve **21:15 h** po ujetí 681 km během 9 dnů tak pro mne skončil letošní naprosto mimořádně skvělý ročník. Už trénuji na ten příští.

o - O - o

Poděkování

Mou milou povinností je poděkovat všem ebicyklistům, kteří se podíleli na *Ebicyklu* během příprav i svou aktivní účastí alespoň na části etap, ale zejména těm, kdo odvedli svou práci ve vzorné kvalitě:

Vozová Hradba I: Hydromechanik I, Jenda Balík a Petr Kaděrka.

Tvůrci itineráře: Mateno, Markytán K., Melantrich.

Funkcionáři Ebicyklu: *Mateno* (Slovenský Mešec), *Simulant* (Český Mešec), *Sir* (Statistik).

Hostitelé v etapách: *Jana Pieronová* (KNM), *Ján Mäsiar* (KNM); *Mgr. Lubomír Jaňák* (Námestovo); *Ing. Eva Behulová* (Dolný Kubín); *Markytán K.* (Kláštorec p. Zn.); *Ing. Viliam Čillík* (Predmier); *Dr. Jozef Bezák* (Nové Mesto n. V.); *Prof. Svetozár Štefeček* (Sobotište); *Dušan Kalmančok* (Modra).

Štědří sponzoři: *Mateno*; *Markytán K.*; *P. Pavol Mazúch* (KNM); *Dr. Ján Podmanický* (Stará Bystrica), *Mojmír Murín* (Oravská Lesná), *Dr. Ivan Šabo* (Martin); *Boris Kardoš* (Prečín); *Ing. Marián Mičúch* (Plevník-Drienové); *Dr. Zdeňka Baxová* (Trenčín); *Dr. František Kele* (Hurbanova Dolina); *ELSECO* (vinárský závod, Dubová);

